

Ծ Տ Ե Ա Լ Ծ Ն

Մերք կը կարծեմ թէ հունիս մ'ես դուն, ինկած խորունկն իմ էութեան,
Եւ կ'ունեանաս շրմորհագեղ, հասակն ի վեր ժամանակին.

Մերք ալ կ'զգամ ու կը տեսնեմ ըզբեզ աչքով մտածումին

Արդէն փարբամ, ու պերն այնքան, բռնուած յոյզէն հասունութեան:

X

Գեղեցկութիւնըդ այսօրուան, ի զօրութեան՝ քու մէջըդ կար,
Բոյրով օծուն, հիւքով գեղուն, պրտուղներըդ նիւ բարութեան
Ջոր իբրեւ քայռ եւ իբրեւ զարդ կախեր եւ արդ նիւղերդ ի վար,
Ամլութեան քով այլոց ըզբեզ կ'ընեն ամբողջ հպարտութեան:

X

Հո՞ւնս մ'ես միայն, ի զօրութեան, թէ հառազայր գաղափարի,
Երա՞զ արդեօք, թէ կենդանի շունչը նախնեաց, շիր հաւասփի,
Ոսկի թելակ, վարար գետակ, որ կը հոսիս սրտերն ի վար,
Չե՞նք մը հզօր, որ ամէն օր կը քրքռացնէ լարերը նոր:

X

Դուն հառազայր եւ գաղափար, երազ եւ կամ խորունկ հաւասփ,
Ոսկի թելակ, խելառ գետակ, գա՛նձ անյատակ եւ կամ սին փառք,
Աւանանային հասուն այգի, քեզ կրէի, քեզ նմէի
Հնձանին մէջ իմ հոգիիս, համէն, բոյրէն արբենայի...:

ԶՍԻԷՆ Ա. 2.

